

салъ въ 1824 г. прочутия „Рибенъ букварь“ да се учатъ българскитѣ деца на майчинъ (български) езикъ. Младиятъ славненецъ Иванъ, като видѣлъ това, много се насърдилъ да учи българскитѣ деца и решилъ да се завърне въ родния си градъ Сливенъ.

Учитель въ Сливенъ и бѣжанецъ

На Димитровденъ 1825 г. Иванъ се завърналъ въ Сливенъ. Понеже ходилъ на Божи гробъ, сливенскитѣ граждани му направили тържествено посрѣщане като на хаджия. Завели го въ църквата и оттамъ на сложена народна трапеза. Това много възрадвадо Ивана и той се заелъ да помогне съ всичкитѣ си сили за народната просвѣта. Въ града имало 4 грѣцки училища за деца и едно класно за младежи. Ала учителитѣ, които били грѣци или погрѣчени българи, били много прости хора и на нищо не могли да научатъ ученицитѣ. Това като видѣлъ, Иванъ се условилъ съ първенцитѣ той да стане учитель и отворилъ свое училище въ двора на църквата св. Никола въ махалата Клуцохоръ.

Ала имало една мжчнотия. Иванъ, като училъ все въ грѣцки училища, не знаялъ българско четмо и писмо. Та билъ принуденъ да преподава на ученицитѣ съ грѣцки букви и на грѣцки езикъ. Но той, макаръ и по грѣцки, преподавалъ ясно и разбрано; всички го разбирали и обикнали. Скоро неговото училище се прочуло, та почнали да идатъ ученици отъ Стара Загора, Ямболъ, Котелъ, Шуменъ, Жеравна, Карнобатъ и други градове.

Въ сѣщото време Иванъ основалъ и едно народно дружество, което да работи за освобождението на българитѣ. Започналъ като офицеръ да